

GRATITUDE IS A
MAGNET TO
MIRACLES

Udsnit og minder fra mine dejlige og lærerige rejser rundt om i verden af

Alice Bonderup
Vores vidunderlige verden

juni 2022

Måske vil du læse min lille rejsefortælling på et tidspunkt, - når du får lyst og tid. Beretningen er om vores rejser ud i vores vidunderlige verden (super kort), - en vigtig del fra min taknemmelighedsbog.

(vi = min mand Axel, familie og/eller gode rejsevenner)

Jeg er dybt taknemmelig for livet og for at have levet det meste af mit lange rige liv i en næsten krigsfri tidsalder (i Danmark) og for min opvækst i Danmark med Aalborg Zoo i baghaven.

Jeg har kun flyttet adresse en enkelt gang i mit liv og jeg flyttede kun ca. 1,9 km væk fra mit barndomshjem, da jeg blev gift med Axel.

Søren, vores ældste søn bor endnu på den gamle adresse og har opfostret sin del af 4. generation i huset.

Trods det - har jeg set, mærket, følt, lugtet, lyttet til og "smagt på" en stor del af verdens dejlige frugter, det er en vigtig livskapital som jeg værner om og er dybt taknemmelig for. Jeg er meget rig på skønne oplevelser både herhjemme i Danmark - og ude i den store og spændende verden.

Jeg er taknemmelig for, at jeg har haft muligheden for at rejse ud i verden og set andre forhold, det har været meget lærerigt at have besøgt cirka 70 lande/stater indtil nu og have mødt en broget og farverig befolkning - hvor jeg kom frem. Alle (langt de fleste) utrolig gæstfri og venlige. Jeg vælger at se det gode i mennesker og møder derfor det samme til gengæld langt de fleste steder ude i livet.

Fortællingen kommer i tilfældig rækkefølge efter hukommelsen og ikke i kronologisk orden! Når jeg ser en film, hører en fortælling eller lytter til andres oplevelser dukker minderne frem igen - og jeg er igen på stedet - i min fantasi.

Min første udenlandsrejse gik til Tyskland i 1957 (tror jeg det var, -altså 12 år efter 2. verdenskrigs afslutning) med min mor, far, yngste storebror og hans daværende kæreste og senere kone, jeg glemmer aldrig, hvordan Hamburg var bombet synder og sammen og mennesker der gik fra skraldespand til skraldespand blandt ruinerne for at lede efter lidt at spise og andre fornødenheder. En uhyggelig oplevelse for en lille pige, billederne står stadig tydelig på min erindrings skærm, specielt nu hvor grusomhederne bliver genkaldt på TV med uhyrlighederne fra en nutidskrig udkæmpet med moderne og farlige våben i Ukraine. Endnu en kamp mellem det gode og det onde i mennesket. Nu til skue for hele verden.

Det var en lærerig oplevelse som har printe sig langt ind i mit sind, og det kan stadig forarge mig, når folk nu om dage bare forbruger og kasserer i stedet for at reparere og genbruge.

- I rigtig mange år efter dette deprimerende besøg kørte Axel og jeg de fleste gange bare forbi Hamburg, når vi kørte sydpå på vores rejser med telt ned gennem Tyskland, lige indtil vi besøgte byen inviteret af Aalborg Industri og Handelskammers bestyrelse

på studietur, hvor vi bl.a. var på besøg på det kæmpe fusionsanlæg under byen med test af fusionsenergi - her under byen drønede atompartikler rundt i testanlægget med ufattelig kraft for at skabe atomkraft til fredelig brug for menneskeheden (en stadig "on going" proces). Andre rejsende fortalte ligeledes om byens kæmpe forvandling, så vi blev nysgerrige. Siden da har vi besøgt byen mange gange og er vildt imponeret over, hvordan den har rejst sig fra asken og nu er en fantastisk bragende flot storby med flotte kanaler, prægtige bygninger som er nænsomt restaureret udvendigt og totalt renoveret indvendigt. De lader de gamle bevaringsværdige og flotte bygninger (de som ikke blev bombet) stå som et skellet og udskifter alt "indmad" med topmoderne materialer og nyeste teknologi. Specielt hele havnefronten er imponerende restaureret og fantastisk smuk med alle de gamle flotte bygninger blandet med supermoderne arkitekttegnede bygninger.

Vi er hver gang vi besøger byen forbavset over den enorme udvikling det hele tiden foregår, vi nyder at betragte alle de nye flotte og anderledes bygninger der er skudt op overalt, hver gang vi besøgte byen. Absolut et besøg værd, næsten ikke til at fatte de enorme fremskridt der er sket i de forløbne år.

Vi har naturligvis også besøgt Berlin en del gange allerede kort efter murens fald og jeg husker, at vi havde materiale fra muren gemt i årevis som minde om den kæmpe begivenhed i 1989 da muren faldt og Østtyskland fik sin frihed! Jeg mindes en bælgmørk aften vi ankom sent til Østberlin i bil - og hold nu op, hvor det var uhyggeligt at køre rundt og lede efter det hotel vi havde booket hjemmefra, på det tidspunkt fandtes der ingen GPS for almindelige bilister, så vi måtte bruge kort og spørge os frem på hotellerne, indtil vi fandt det sted vi skulle bo.

Jeg mindes også vores tur i bil til Polen flere år senere - hvor vi havde tre GPS'er med (for en sikkerheds skyld) sikke et show - de viste vej hvor der slet ikke fandtes veje hen over landet, heldigvis fandt vi dog frem til Warszawa ved hjælp af gammeldags kort og vejskilte. Vi besøgte den genopbygget bykerne og bl.a. den jødiske bydel og den gamle kirkegård med de mange dræbte jøder fra koncentrationslejrene. Igen forfærdelige uhyrligheder og bevis på menneskers grådighed, magt og mangel på empati.

Jeg kan bare håbe på at vi stadig udvikles som mennesker og at nye bedre og meget klogere mennesker fødes fremover og er klar til at få rettet op på den verden vi har skabt!

Da jeg var meget ung blev jeg tiltrukket af opdagelsesrejsen og eventyreren Jens Bjerre, som rejste rundt i Danmark og fortalte spændende historier fra eksotiske lande og steder på jordkloden. Her i Aalborg foregik det i Håndværker forenings lokaler på Nytorv. Jeg var en stor beundrer af hans livskraft, livsglæde og mod! Jeg var fascine-

ret af de spændende eventyr han fortalte og af de film han fremviste om fremmede og eksotiske steder rundt omkring i verden.

De første lyslevende fortællinger udover familiens - fik jeg i søndagsskolen under Ansgar Kirken, her hørte vi børn om missionærer der drog ud i den store vide verden og mødte meget anderledes livsvilkår og mennesker med andre hudfarver som slet ikke lignede os og som havde mystiske levevis, sprog og fantastiske typer af tro. En ny verden åbnede sig for mig og jeg var meget nysgerrig og ønskede at lære meget mere om vores fantastiske og vidunderlige jordklode.

- Og - så var jeg så heldig at have to storebrødre med udlængsel som også smittede af på mig. Yngste storebror Poul Erik emigrerede som 19 årig til Australien og det varede 19 år, før han kom hjem på ferie 1. gang. Ligeledes har de mange bøger jeg har læst (nok omkring 5.000) inspireret mig til at rejse ud i verden og lære nyt og lære nye mennesker at kende på godt og ondt.

Jeg er dybt taknemmelig for vores vidunderlige rejser til Australien, hvor vi hver gang har startet vores rejse med at bo hos min bror og svigerinde i Brisbane.

Første gang vi besøgte Australien var i energikrisen i 1973, hvor vi ankom til et land i kaos, Brisbane og meget af Queensland var oversvømmet da vandet i Brisbane River var steget 7-8 m. Det forhindrede os i på egen hånd at køre ud i landet på opdagelse som vi ellers havde planlagt hjemmefra og forventet, men min bror var bekymret for vores sikkerhed, så vi var stærkt begrænset - desværre. Rejsen tog 48 timer.

Vi manglede dog ikke udfordringer, der var meget at opleve omkring byen. Benthe og Poul Erik havde et skønt hus med en utrolig flot have med pool og smukke blomster og flotte planter og det nød vi godt af. Vi kikkede dog efter mystiske dyr hvor vi færdedes, en dag fortalte genboen at de havde masser af slanger nede i baghaven, når de fik unger var der ca omkring 100 og det var giftslanger. Der var kun ca 100 meter over til genboen, så måske kom de på besøg på denne side af vejen også. Faktiskes jeg en flot knaldgul slange i hækken ved et senere besøg. Min bror fortalte at en dag da han arbejdede i det tomme bassins opdagede han at en stor kvælerslange lå rullet sammen i bunden, tror nok, at han udsatte arbejdet til den frivilligt havde forladt poolen.

Heldigvis kørte han og Benthe med os og viste os mange spændende steder specielt langs kysten i Queensland og New South Wales. De præsenterede os for en masse spændende scenarier bl.a. på Guldkysten, hvor der var bygget kæmpe bygninger næsten helt ud i vandet. Vi blev præsenteret for utrolige dyr som de fleste var frie og befandt sig ude i naturen, kænguruer, koalaer, mange af dem som Tasmanien Devel et vildt og farligt lille væsen som her boede i Lone Pine en slags zoo for australske dyr i fangenskab lidt udenfor byen, her kunne man studere de mærkelige og sjove pungdyr og flotte fugle i fantastiske flotte farver, slanger og mange andre utrolige dyr. Jeg var vant til at vågne op til mange naturlyde og løvebrøl fra Zoo og lugten af eksotiske dyr hjemme i mit barndomshjem, så det var velkendt og ikke angstprovokerende.

Jeg var ikke specielt glad for at se de smukke dyr i fangenskab i Zoo derhjemme og særlig bjørnene der gik i cementgrotten i Aalborg bygget ned i jorden gjorde mig trist - og tigreren og løverne der trøstesløshed vandrede på få m² frem og tilbage med blikket rettet ud mod friheden gjorde ondt på mig, jeg følte med dem! Nu om dage har dyrene i Zoo betydelig bedre vilkår - heldigvis. Vi kørte dog en tur alene op nordpå til Colored Sand og så hvordan kæmpe klipper gennem tiden er opbygget i lag i ufattelig flotte farver sand, her oplevede vi også for alvor den enorme kraft bølgerne har og mens vi slappede af helt mutters alene på den ellers total øse strand, kunne vi tydelig mærke at vi blev iagttaget, og da vi lå helt musestille så vi at det var nok tusindvis af krabber som dukkede op af sandet rundt omkring os og som nøje iagttog os, - tror vi hurtigt forlod stranden. På den tur tog vi en bådtur ud til en ø ikke langt fra kysten, her kunne vi få en tur på et simpelt brat trukket i et tov bag båden, det var vældig skægt og der var en lille båd i vandet som nøje overvågede vores vilde vågestykke - og samlede os op når manden der styrede tovet gav et ryk i snoren og vi faldt i vandet. Efter mange forsøg lykkedes det os at lave et "kunstnummer", jeg stod på skulderen af Axel og det gav et gevaldig plask når manden med rebet trak i snoren. Vi fik bagefter at vide, at her kom krokodillerne også ind, godt vi var unge og eventyrlystne - så fik vi den oplevelse. På øen var der hundredevis af undulater i flotte farver, de kom og spiste af vores hænder.

Jeg er ligeledes taknemmelig for turen nordpå 2. gang sammen med vores ældste søn. På denne tur kørte vi i autocamper fra Brisbane til Cairns op langs Queensland østkyst.

Jeg er taknemmelig for, at have dykket med dykkerudstyr på Great Barrier Reef (på ca. 6-8 meter vand), en gammel drøm inspireret af Jacques Cousteau, en af mine helte fra min barndoms fjernsynsudsendelser blev opfyldt, efter en vinters instruktion og praktiske øvelser i Sofiendal Skoles svømmehal - for at lære hvordan man gør, gik vi ned på dybt vand i havet iført maske og med iltflaske på ryggen. Vi sejlede med en stor katamaran ud til en af øerne og dykkede ved kysten, Axel bliver let søsyg og turen med katamaranen var lige lidt rigeligt for ham og han kastede op stående ude i vandet og så kom masser af fisk for at få del i det uventede festmåltid, de gik så tæt på og bed ham endda i benene så mærkerne efter biddene kunne ses længe efter, Axel var den modigste af os to - han dykkede først med vores dykkeruide mens jeg samlede mod. Det var en grænseoverskridende oplevelse og jeg blev grebet af angst, men heldigvis gjorde jeg det efter at havde sundet mig lidt. Lærerig oplevelse. Jeg gik min angst imøde og lærte helt sikkert noget af den oplevelse. Det er helt ubeskriveligt hvor smuk der nede imellem de flotte koraller og alle de farvestrålende og nysgerrige fisk og flotte vandplanter og mystiske skabninger og gevækster. Helt forfærdeligt at det smukke reef nu er ved at dø på grund af klimaforandringerne og menneskers forurening.

Det var en mageløs smuk oplevelse, korallerne og fiskene havde de klareste og smukkeste farver man kan tænke sig, endnu en helt ny verden åbnede sig for mig her under havets overflade.

Søren var lidt længere ude, hvor havbunden gik meget dybere, han dykkede med store hvide hajer på 5-6 meter vand og små bitte rejer om natten i bælg mørke. Dykkerguiden forsikrede ham og de andre dykkere om, at den her type hajerne ikke var spor farlige for mennesker, jeg skulle dog ikke nyde noget. De måtte stole på hans garanti - eller droppe udfordringen. Han tog mod til sig og hoppede ud med guiden og fik en enestående oplevelse for livet. Vi kunne se hans båd med vores blotte øjne fra vores placering - på overfladen, - men under vandet var der dramatiske dybdeforskelle. Ikke langt fra hvor vores katamaran lå for anker - gik det bare brat nedad til en ufattelig dybde. Vi fik en flot video fra vores tur med hjem til minde om den rige oplevelse. På den tur hoppede jeg i vandet fra katamaranen helt ude i fronten og katamaranen sejlede hen over mig, lidt ovovet tænker jeg - nu bagefter. Vi vidste jo at hajerne også var der i vandet.

Jeg har oplevet whitewater rafting ned ad en af floderne ud for Cairns i Australien med ophold i en fantastisk smuk "vandlund", som man kun kan komme til via vandvejen i den brusende flod vi sejlede på, her har de indfødte aboriginals i måske mange tusinder af år haft en hellig ceremoniplads ved et smukt vandfald, som vi kun kunne kravle op til gennem en gammel sti bag et vandfald og trådt af adskillige indfødtes fødder gennem årtusinder. Axel og hans unge passager i gummibåden endte på hovedet i vandet på vej ned af et lidt stejlt vandfald, godt de havde styrthjælme på, de kom heldigvis hurtigt op i båden igen og på rette køl - temmelig rystet. Jeg havde valgt at sejle med guiden - heldigvis. En af ulemperne på denne tur var, at iglerne der befandt sig i vandet og som sugede sig fast i vores fødder måtte fjernes med ild fra en tændt cigaret. Heldigvis var vores guide erfaren og godt forberedt. Mærkerne fra iglernes bid og brændemærkerne fra cigaretterne fortog sig efter nogle dage.

Herfra nåede vi det nordligste sted i Australien på vores tur, her nord for Cairns gik vejene over til grusveje og vi så adskillige advarselskilte som fortalte at vi skulle tage vare på krokodiller, så kørte vi sydpå igen, vi havde intet ønske om at komme i nærkontakt med sådan en "fætter".

Vi har sejlet på bambus tømmerflåde ned ad en flod i det nordlige Thailand og oplevede endda at flåden væltede og vi måtte redde, hvad redes kunne og svømme ind til kysten på en strækning, hvor der ingen vej gik fra eller til, kun skrænter op til, - ja til hvad?

Vi fik reddet dyrt fotoudstyr tilhørende et australsk par og vi fik vores pengesedler tørret i solen på en lille bitte sandbred og mændene fik flåden vendt og vi sejlede videre med vores oppakning surret ekstra godt fast til næste opsamlingssted, Herfra kørte vi i

bil til et sted på floden som førte os til Chiang Rai (Den Gyldne Trekant). Det er floden der skiller Thailand og Burma - nu Myanmar. Vi hørte ofte skud, når der var kamp i junglen på grund af jagt på ulovlige narko smuglere. Vi hørte adskillige skud, mens vi befandt os på denne strækning langs grænsen.

Det var mærkeligt at det var her i junglen vi mødte den "nye" virkelige elektroniske verden - i virkelighedens verden, langs floden var der opsat høje master som var forbundet med ledninger hele vejen, med mellemrum blev vi kaldt ind til bredden af højtalere som gjaldede højt ud over det område vi lige nu befandt os i - og til vores store forbløffelse var der en computer i hvert lille hus (her langt ude i junglen) - og vores navne kom op på skærmen så snart vi viste vores pas, tolderne havde virkelig tjek på alle "turister" og smuglere og deres bevægelser i hele landet er jeg sikker på - og det er dog mange år siden.

Jeg har redet på elefanter i Thailands jungle flere gange forskellige steder i den vilde jungle. Det er ikke ligefrem let at sidde på "bænken" på en elefant, specielt ikke når den går langs en flodbred, hvor det går op og ned, sommetider "hænger" man i armene for bare at blive på dyret.

Jeg har besøgt den sydlige del af Thailand, set smukke og ekstravagante ressorter med alt hvad hjertet begærer - og ulækre hoteller i Hua Hin , hvor hvide mænd kom hjem til hotellet med mørke indfødte kvinder til salg - efter golfbesøg, - her så vi for fuld udblæsning livets beskidte bagside.

Vi har badet i de meget varme helbredende kilder i det sydlige Thailand og sejlet i en lille båd med longtailmotor over strædet til Burma og tilbage igen. Her skulle vi have vores pas med.

Jeg er taknemmelig for en anden dejlig tur til Phuket med yngste søn Lasse og svigerdatter og lille barnebarn på omkring et år gammel. Vi havde booket et luksuøst hotel i Phuket på et lækkert ressort hjemmefra og besluttede os for (inden da) at køre nordpå og over på selve fastlandet på eventyr. Denne rejse var kort efter den skrækkelige tsunami som hærgede landet for en del år siden. Vi sejlede her i en lille båd med påhængsmotor over en kæmper stor opdæmmed sø, her boede vi i primitive hytter på pontoner ude i vandet, - desværre kom der et par rotter på besøg om natten og selvom vi havde et beskyttende net omkring vores meget primitive sovepladser, var det en meget ubehagelig oplevelse.

Rotterne blev fanget og vi så, hvordan de blev druknet i fælden om morgenen - puha. Mens vi sejlede over søen, hørte vi de vilde abers kalden. Senere erfarede jeg, at der lever kæmpe store fisk dybt nede i vandet. Tror ikke vi have hoppet i vandet der fra pontonen, hvis vi havde vidst at der levede sådanne væsner i den dybe sø.

Vores aftensmad bestod af nyfanget fisk, ristet med øjne og ben og det hele, min søn og svigerdatter skulle ikke nyde noget, jeg synes det smagte skønt.

Derefter kørte vi til et skønt sted ved floden, hvor de fleste hytter var bygget oppe i træerne, her boede vi i et hus, hvor der ingen tag var på toilet afdelingen på første sal,

her kunne vi nyde alle stjernerne over os - ved de natlige toilet besøg. Sikke et betagende syn.

Da vi sejlede med en lille båd ned ad floden viste vores lokale guide os, hvordan en stor slange lå og sov i træerne lige over os. Siden så vi mange slanger og mærkelige skabninger. Siden dengang har de unge mennesker næsten udelukkende valgt at bo på 5 og 6 stjernede hoteller, - de fik stor respekt for livet i naturen.

Vi tilbragte resten af ferien på det skønneste Ressor, med alt hvad vi kunne ønske os af luksus og lækker mad, lækre værelser, pool og service i topklasse. Det kunne vi alle lide til fulde - her i kontrasternes verden.

Før mange, mange år siden (1983) rejste vi på en begivenhedsrig rejse til Sri Lanka (før Cylon) - en kæmpe og lærerig oplevelse.

Borgerkrigen i Sri Lanka varede fra juli 1983 til maj 2009 og kostede mellem 80.000 og 100.000 liv.

Mange af de indfødte flygtede til udlandet – blandt andet til Danmark, og mange er stadig internt fordrevne, fordi militæret har overtaget jorden i det tamilske område. Borgerkrigen begyndte, da tamilernes Liberation Tigers of Tamil Eelam, som regel omtalt som Tamilske Tigre, indledte et oprør mod undertrykkelse og underudvikling og for at skabe en uafhængig tamilsk stat i Sri Lankas nordlige område.

Sri Lankas hær slog tamilerne endeligt i maj 2009 og alle tamilske ledere blev dræbt i krigens sidste dage.

FN vurderer, at mindst 40.000 blev dræbt i denne sidste fase, og både De Tamilske Tigre og hæren beskyldes for at have dræbt civile – de fleste beskyldninger retter sig dog mod hæren.

Vores tur begyndte i Aalborg Lufthavn og vi kunne ikke rigtig forstå, hvorfor vi blev kørt til et hotel i København, forklaringen lød i første omgang bare på forsinkelse. Først efter middag på hotellet og vi blev kørt til lufthavnen i København og jeg satte mig lige bag chaufføren i bussen, hvor jeg kunne nyhedsudsendelsen i chaufførens radio - gik det op for mig, hvorfor vi var forsinket - vi var på vej til et land i undtagelsestilstand, - der var borgerkrig i landet, vi blev ikke informeret - heldigvis, for så ville der være opstået stor uro og angst blandt en del af de rejsende og turen måske aflyst, i dag ville det aldrig været accepteret.

Dagen efter landede vi i Colombo hovedstaden på øen - og blev kørt til vores hotel som var beskyttet af soldater med maskinpistoler, vi måtte ikke gå ud i byen som jo var i undtagelsestilstand og svært bevogtet. En helt uventet oplevelse. Først her blev vi rigtig bekendt med alvoren og borgerkrigen i landet.

Trods krigen kørte vi med bus ud i den farlige borgerkrig, - det var aldrig gået i dag. Det var virkelig farligt. Mærkelig nok kan jeg ikke mindes, at vi var bange.

Når vi kom frem til et nyt sted fik vi at vide, at nu var der dræbt, så og så mange mennesker der hvor vi lige kom fra. Det fortsatte og da vi var igennem vores planlagte tur hørte vi, at nu frygtede "man" at næste træk kunne blive at Tigerne ville bortføre en turistbus. Det skete dog heldigvis ikke, - men alle turister blev sendt hjem, vi og alle turistguider var mellem de sidste der blev sendt ud af landet i mange år. Heldigvis fik vi besøgt de mest spændende steder i området, vi besteg begge to Sikariaklippen som er en mytologisk højborg i hjertet af Sri Lanka

I det frodige hjerte af Sri Lanka skyder en kæmpe firkantet klippe over 200 m op ad jorden. Den flade top var perfekt som en sikker residens for en konge. Det var baggrunden for, at Kasyapa, der var konge fra 477-495, flyttede regeringssædet fra Anuradhapura hertil. Der er 1202 trin op til toppen nu om dage, - vi klatrede dengang på selve klippen helt til toppen - og ned igen, på vejen beundrede vi de ældgamle og antikke hulemalerier et stykke oppe i klippen

Vi besøgte også Tandens Tempel i Kandi og så hvordan de mystiske mænd gik let og frit på gløder bag templet da det blev mørkt, jeg skulle ikke nyde noget. Her så vi også de store flyvende hunde som kom hjem til parken hver nat.

Vi nød vores spændende rundrejse med besøg og overnatning på både et meget primitivt "hotel" med egen varan i baghaven, tur ud på jagt efter elefanter og et andet sted hvor jeg opdagede en kæmpe kvælerslange i baghaven, jeg garanterer for at jeg huskede at tjekke at havedøren var låst da vi gik i seng, vi boede i stueetagen. Vi besøgte også de flotte temarker i bjergene og fulgte hvordan teen blev høstet og bearbejdet i en slags "fabrik", på dette hotel højt oppe i de grønne bjerge var der arrangeret en udklædningsfest på hotellet, maden alle steder bestod af som regel mest af Rice&Carrey og var meget stærk. Vi blev virkelig trætte af Rice&Carry på denne tur.

Vi blev indkvarteret på et skønt hotel Ceysand i Bentota lige ud til Det Indiske Ocean, her fik jeg en meget ubehagelig oplevelse, vi soppede bare et lille stykke ude i vandet og pludselig kom der en kæmpe bølge med enorm understrøm og førte mig langt ud i bølgerne og jeg kunne ikke finde bunden, heldigvis råbte Axel igen og igen SVØM, - SVØM - og så kom en ny bølge og bar mig frelst ind på land igen i sikkerhed, hold da op, her viste angsten sit grumme ansigt - farlig - farlig, derefter soppede vi kun lige i vandkanten.

Vores hotel var stærkt bevogtet af en slags kulsort "vagtværn".

I denne by blev vi inviteret til at besøge en skole som lå et stykke fra hvor vi boede, på vej derud så vi små alligatorer i floden og kæmpe varaner hængte i træerne langs flodbredden.

Det var en meget primitiv skole vi kom frem til og jeg husker tydeligt læreren som havde uhyggelige og mærkelig gule øjne.

Nu kan man heldigvis rejse frit til landet igen. En fantastisk lærerig rejseoplevelse som vi aldrig glemmer og gerne vil opleve igen efter så mange år - for at se fremskridtet.

Obs: nu er der desværre problemer igen :(i 2022).

Vores gruppe blev delt på forskellige hoteller ved kysten og en dag tog vi det lokale tog til Hikkaduwa, hvor nogle af vores venner var blevet indkvarteret, hjemad tog vi på stop, og fik kørelejlighed med et ungt par næsten hjem til hotellet. Vi havde heldigvis ungdommens mod og tro på det gode i folk

Jeg har gået på intens perle jagt på Shanghai og Beijings store perle markeder med millioner af perler i alle afskygninger og funklende farver strålende som taget lige ud fra Aladdins Eventyr. Hvis der havde været mere tid til rådighed kunne jeg gå på opdagelse her i dagevis og se på alt det vildt spændende - både ting og sager men også på de fantastiske mennesker som fyldte både gaderne og butikkerne.

Det var en storslået oplevelse at besøge Beijing (nu over 21. mil. indbyggere) lige før Kina stod for Olympiaden i 2008. Der blev ryddet grundigt op - og ryddet op - og plantet nye fine træer og blomster overalt. Gamle huse blev revet ned og nye bygget, så "verden" udadtil kunne se, - hvad Kina kunne præstere. De gamle Hutonger blev fjernet eller forskønnet til fordel for kæmpe nye bygninger. Trist for rigtig mange kinesere, som slet ikke ønskede at blive tvunget ind i de nye boliger og den nye tidsalder.

Her besøgte vi den Forbudte By som er ekstrem gammel og fascinerende. Vi passerede også Maos Memorial Hall og besøgte med bus en del minoritetsgrupper som boede højt oppe i bjergene og som levede af at dyrke ris. Udsigten heroppe fra var ubeskrivelig smuk. De fantastisk smukke rismarker bredte sig ud under os så langt som øjet rakte.

Jeg har kørt i verdens hurtigste tog i Shanghai med en topfart på 431 km/timen, der var virkelig fart på. Lufttrykket, når vi passerede det modgående tog var temmelig mærkbart, men gik lynhurtig, som man kan forestille sig med den enorme fart. Vi så de kæmpe betonkonstruktioner mange steder, Kina var ved at udvide deres kæmpe banenetværk. Utroligt at se film fra Shanghai nu - totalt lukket ned på grund af den forfærdelige pandemi som har ramt hele verden i disse år.

På en anden tur til Filippinerne besøgte vi Manila en kæmpe storby med ufattelig slumkvarterer og en trafik som er ubeskrivelig. Vi besøgte også Mindanao den sydligste ø i øgruppen, her besøgte vi medlemmer af vores familie, manden var direktør for kraftværket på øen og de havde rigtig godt kendskab til befolkningen og området, de var på det tidspunkt udstationeret på øen, det havde vi stor glæde af, idet de var godt kendt med de lokale forhold og vi oplevede mere end vi kunne, hvis vi havde været på egen hånd, vi oplevede restauranter vi aldrig selv ville have fundet.

Vi boede på et rart hotel med en smuk have og vores ven kom og hentede os når det var muligt, her oplevede jeg et lille jordskælv, men stort nok til vi kunne mærke det siddende i bilen. En dag blev hotellet fyldt godt op med unge skolebørn som skulle fejre deres eksamen. En ung pige fortalte, at hun lige havde mistet sit hjem samme dag - og hun vidste ikke, hvor hun nu skulle sove når hun kom fra festen, floden havde "skyllet" hendes families hus væk. Det var barske vilkår.

Sammen med den lille familie oplevede vi bl.a. havnen i General Santos en meget tidlig morgen (kl.5) og så, hvordan fiskerne kom ind med kæmpe tunfisk nogle meget, meget større og tungere end selve manden, der bar dem ind på skulderen nede i vandet fra bådene. Fiskene blev straks målt og vejjet og kontrolleret for kvalitet og de fineste tun blev straks pakket og sendt af sted, hovedsagelig til Japan. Her boede vi på et noget ussel hotelværelse, hvor der garanteret var fyldt med diverse utøj. Vi var langt fra alfarvej. Her overnattede vi også en nat i et lille bitte hus på toppen af en skråning som faldt med mod en smuk sø fyldt med utrolig smukke lotusblomster, - så kan det snart ikke blive flotter. Lokale indfødte kom og spillede smukt for os på deres musikinstrumenter og da de kørte hjem på knallerten var der adskillige passagere og instrumenter stablet på samme knallert, de havde bare monteret et langt brændt på tværs af bagagebæreren, så kunne alle få et lift. Der fandtes vist ingen færdselsbetjente i området.

I Kenya i Afrika havde vi en utrolig dygtig guide som formåede at opspore en Zita (gepard), som vi kom helt tæt på (fra bilen som den ikke var spor bange for) og selvfølgelig mange, mange andre af slettes ufattelig mange smukke og ekstrem farlige dyr - som løver og næsehorn og den berømte lille lynhurtige gris som med lynets hast drøner rundt på savannen med halen lige i vejret som en antenne - kendt som Kenyaexpressen.

En dag kunne jeg faktisk næsten klø en løve i nakken, hvis jeg turde række armen ud fra bilen, men det turde jeg klogeligt nok ikke. Også store bavianflokkede fulgte vores bil. En dag fulgte vi stille og roligt efter en kæmpe stor hanelefant på Serengetisletten - og pludselig synes den det var nok, - og den vendte sig om og løb lige imod os, vores chauffør fik hurtigt bilen sat i bakgear og vi skyndte os væk. På sletten lå der afpillede skeletter af afdøde dyr. Dem ville vi nødigt slutte os til.

Her besøgte vi også masaierne i deres primitive hytter i Masse Mare, vi oplevede, hvor elendig hygiejnen var, vi betragtede de møgbeskidte og snottede, men tilfredse og glade børn i krålen. Dog blev vi noget overrasket, da vi så en ung masai bag vores ressort med en irgrøn mobiltelefon i hånden. Vi lever bestemt i kontrasternes verden. Vi var godt beskyttet af myggenet over vores seng på selve lodgen, - dog ikke så rart at konstatere at en temmelig stor kakerlak befandt sig på indersiden af nettet om morgenen - i min seng.

De indfødte kom en aften til "hoteller" og optrådte med deres musik og dans, - tænk at opleve det i virkelighedens vidunderlig verden. Det er meget anderledes end at se det på TV.

På denne fantastiske rejse i Kenya gik vi også på rejse i vores berømte forfatter og fortæller Karen Bliksens fodspor. Vi var på besøg i hendes berømte farm i udkanten af Nairobi og trådte spændt ind i hendes smukke bungalow og elskovsrede (så længe det varede). En speciel oplevelse at gå i hendes stuer og se de gamle kaffemaskiner og redskaber bag hendes hus.

Bagefter tog vi til en noget speciel restaurant, hvor vi fik grillet kød af diverse vilde dyr serveret på store lange spid, restauranten var godt besøgt og jeg garanterer for at vi var prop mætte da vi drog videre - og ja krokodille smager lidt i retningen af kylling. Det var et meget usædvanligt menukort de havde på bordet.

...Herefter besøgte vi Mombasa og oplevede livet i en afrikansk storby og livet ved kysten. Her på selve hotellet blev min veninde Birthe frygtelig syg, idet hun uden at vide det spiste en bid af en kage med indbagt banan som hun er meget allergisk overfor, der nåede at komme to læger for at behandle hende før hun fik det bedre og faldt til ro, det var en rystende oplevelse, som tog hende tre dage at komme sig nogenlunde over. På en af de lodges, hvor vi boede, havde vi flot udsigt til Kilimanjaro, bjerget som er verdens højeste enkeltstående bjerg. Om aftenen kom dyrene hen til vandhullet lige bag hotellet for at drikke og vi kom meget tæt på elefanterne og vi kunne indimellem høre løverne brøle. Da vi fløj hjem fra Nairobi, kunne vi se toppen af bjerget med den hvide sne stikkende op over skyerne, - et fantastisk syn ovenover skyerne.

Her tog vi også en bustur ind til byen, bussen var en Toyota type, men vi kunne godt sammenpresset være 16 passagerer, nogle hang på trinbrættet og kunne hoppe af og på efter behov.

Jeg er taknemmelig for at jeg for mange år siden besøgte Hongkong, det var dengang da de store fly fløj ind mellem husene i byen, så vi kunne næsten kikke ind i folks stuer, mens vi lagde an til landing. Den landingsbane - og hele lufthavnen, er sikkert forlængst flyttet langt udenfor byen. Sikke en vrimmel af mennesker, her - imellem tusindvis af asiater og turister spiste vi lækre fyldte krabber på første sal i en asiatisk restaurant, og der blev også budt på hvide kogte hønsefødder måske importeret fra Danmark - som en delikatesse, dem hoppede vi dog over at sætte tænderne i!

Jeg er blevet transporteret på rickshaw rundt i trafikkaosset i Hanoi's travle midtby og har besøgt og selv kravlet i de berygtede gange under jorden i Saigon fra den forfærdelige Vietnam krigs tid. Vi har set de frygtelige grave med spidse bambuspæle i bunden som skulle forhindre fjendtlige soldater i at nærme sig. Hvis det skete ville planten meget hurtigt vokse op gennem manden og langsomt og smertefuldt dræbe ham.

Jeg har cyklet fra HoAn's berømte og smukke midtby ud til vores hotel ved kysten. Der var et flot lysshow om aftenen, hvor de indfødte sendte flotte lygter med levende lys til vejrs ud over den smukke sø, hvor der sejlede oplyste både rundt. Det var meget romantisk og virkelig smukt.

På vejen op fra Saigon med bus passerede vi en bjergkæde og vi kunne ikke se ret meget - på et tidspunkt kørte vi oppe i skyerne.

Vi kørte i bus fra Hanoi til Halongbugten (kende fra James Bond film), et betagende syn med alle de små "bjerge" stikkende op i vandet. Her blev vi sejlet ud til en utrolig flot grotte inde i bjerget og vi spiste farvestrålende nyfangede fisk i en junker - tilberedt på stedet inde i båden.

Jeg har fløjet over Grand Canyon i helikopter og set de mest fantastiske scenerier på jorden.

På den tur besøgte vi fem stater og oplevede ufattelig mange spændende steder og mennesker bl.a. den kunstige by Las Vegas med hoteller og kasinoer så store, at vi ikke kunne fatte det. På turen passerede vi Death Valley i Mojave ørkenen i det sydlige Californien, USA nær grænsen til Nevada. Dalen som er omkring 225 km lang, er kendt for ekstrem hede.

Der blev målt 56,7 °C 10. juli 1913 hvilket er den højeste temperatur målt på jorden. Det var en oplevelse at følge den kendte Highway Rute 66 og på turen passerede vi flere indianerreservater. Jeg ville ønske, at vi havde haft tid til selv at besøge reservaterne og snakke med indianerne, men denne tur var guidet og tilrettelagt og var i sig selv meget hård, vi stod op meget tidlig hver dag og kørte i mange timer og kom hver dag sent hjem til de hoteller der var bestilt til os. Det tog mig flere måneder at komme mig bagefter. Nogle af deltagerne blev faktisk meget dårlige allerede på selve turen.

Vi besøgte også San Fransisco og kørte ned langs kysten til Los Angeles, hvor vi oplevede de berømte studier i Hollywood og så spændende og udfordrende shows udført af rigtig levende og meget dygtige og modige stuntmen. Ufatteligt hvad de kunne præstere. Vi så også et formidabelt trylleshows som bestemt ikke kunne forklares med ord.

Langs kysten beundrede vi det enorme dyreliv med søløver i massevis og mange forskellige fuglearter. Vidunderligt at sidde på en udendørs terrasse og kikke på det

mangfoldige dyreliv! At være tilstede midt i livet - lige i "nuet" og føle sig meget privilegeret.

Jeg er også taknemmelig for vores rejse til New York på en anden USA rejse og vores interessante besøg i Washington med den legendariske og berømte pilot Stefan Rasmussen som rejseleder (han landede for snart mange år siden et stort passagerfly sikkert i Sverige efter en fatal opstigning fra Arlanda lufthavn).

Vi sad ved siden af hinanden på vej hjem. Der var et frygteligt uvejr, da vi skulle flyve hjemad og vi havde fået advarsel på sms - og jeg sagde til ham i spøg, at jeg gerne vil holde ham i hånden, hvis han var bange - så det sagde han så, - at han var :-). Det var så min chance for at holde en ægte helt i hånden. Han blev faktisk beskyldt for ulykken - sikke dog et mareridt, det er mange år siden, at der forelå beviser på at det var en eller flere fejl på flyet som var årsag til ulykken.

Stefan har i 2020 udgivet sin bog om sit liv som pilot og om tragedien og dens konsekvenser for hele hans familie og liv.

Og så er jeg taknemmelig for vores dejlige rejse til Bali for mange år siden.

Jeg har rejst rundt på Bali og set de fantastiske landskaber med fine, fine rismarker i sirlige rækker der findes der, og mødt den dejlige befolkning og enestående kultur. På afstand så vi den voldsomme vulkan Mount Agung som senest var aldeles aktiv i 2018. Vi lejede en taxa som kørte os op til den nordligste del af øen, hvor chaufføren dykkede med mig i havet - dog kun med snorkel, her fik jeg mod på at lære det rigtigt. På en udflugt til en lille ø ved Sanur Beach (hvor vi boede i en lille hytte næsten på stranden) mødte vi en kæmpe skildpadde, den var så stor at vores naboers lille datter på godt to år kunne stå på den. Her på øen boede der også en enorm stor kvælerslange åbenbart helt i samklang med familien, den så meget fredelig og mæt ud - og til orientering for dem som ikke har prøvet det, er en slange behagelig og dejlig at røre ved. Den er glat og kølig og absolut ikke slimet, som nogen fejlagtigt tror. Vi hørte store protester fra vores naboens hus hver gang Lise skulle indtage sine malariapiller, sikke et show hun præsterede - hver gang.

Vi mødte også et stort farverigt og larmende begravelsesoptog på vejen fulgt af masser af indfødte familier og venner. Den afdøde havde vist været død længe, men først her skulle han æres og stedes til hvile. Der skulle lige spares op til den sidste rejse. Det var et show uden lige.

På den rejse stødte vi til vores venner og naboer fra Aalborg i Bangkok, de kom hjemmefra og vi kom fra det nordlige Thailand (så vidt jeg husker)! Det var vidunderligt at bo her blandt smukke planter og strålende smukke blomster i alle regnbuens farver og det smukke hav som steg og faldt med tidevandet. Sikke et skue når solen gik ned i havet. Vi havde nogle begivenhedsrige oplevelser sammen her, som jeg gemmer dybt i mit hjerte.

Da vi noget modstræbende skulle videre, rejste Jørn som planlagt videre på forretningsrejse til Australien, hvor han blev mega syg af noget mad, han havde indtaget

enten på Bali eller i flyet, han kom dog igennem sine møder og rejsen tilbage til Aalborg godt udmattet. Birgit hans kone og lille datter rejste sammen med os tilbage til virkeligheden i Danmark.

Jeg har gået på den kinesiske mur i regn og kulde, om sommeren, i uvejr, - besøgt 5 kinesiske provinser med alle de store oplevelser der var i det. Vi var i Kina på samme tid som det store jordskælv i 2008, vi var kun ca. 150 km fra jordskælvets epicenter, vi startede vores drømme tur på Yangtze floden netop den dag skælvet kom. Folk var meget berørt af de mange tusinde mennesker som døde som ofre for jordskælvet. Vi så hvordan folk stod i kø for at give blod til de tilskadekomne - faktisk før vi var bevidste om, hvad der i grunden var sket. Vores guide blev ringet op (mens vi kørte i bus) fra Danmark vistnok af hendes mor, som havde hørt nyheden i Breaking News i Danmark og ville checke, hvor datteren var og om hun var ok. Vi blev rigtig informeret om kæmpe katastrofen, da vi ankom ombord på flodbåden. Tror alle TV var tændt. Og der var en meget afdæmpet stemning ved middagen den aften vi afsejlede, trods det lækre mad vi fik serveret mens vi sejlede. Der døde mange mennesker den dag og senere - vistnok flere en 15.000.

Vi er taknemmelige for, at vi ikke tilfældigvis var endnu tættere på epicenteret. Det var en kæmpe tragedie.

Det var med nogen usikkerhed vi drev ned af floden og gik natten i møde, den viden vi lige havde fået satte en bremser for spændingen, - og hvad nu hvis den kæmpe dæmning der lige var bygget ikke kunne modstå jordskælvet. Hvor ville vi så ende? Kun fantasien sætter grænser.

Heldigvis blev vi ikke berørt fysisk - og vi tog så på tur ind i The Three Gorges, et fantastisk skue mødte os her på vores rejse ind i et af "Troels Kløvedals fodspor". Et sted i en by hvor vi boede, besøgte vi et marked, hvor de solgte hunde som mad til mennesker. Det er en af de værste ting jeg har set, de smukke levende hunde med store forventningsfulde øjne som stod i buret bag slagtebænken og de allerede slagtede hunde hang flået på kroge - klar til salg - oppe over slagtebænken. Jeg er aldrig kommet så hurtigt ud fra et marked før - jeg var dybt rystet. Og ja, - de spiser hunde i Kina.

I den by oplevede vi et lys/teaterstykke jeg aldrig har set magen til, der var ca 500 deltagere (ja 500) og scenen strakte sig langs floden og mange kilometer ind i landet. Mesteren for showet var manden der lavede det fabelagtige lysshow til Olympiaden i Kina i 2008. Inden showet valgte jeg slange til aftensmad på en lille intim restaurant. Axel valgte noget andet, han skulle ikke nyde noget at spise slange.

På den tur cyklede vi rundt i det betagende landskab blandt de enestående bjerge som vi så oplyst i showet. Vores cykelguide foreslog at vi kunne spise vores mad hos hendes familie, de havde en slags kro langt ude på landet. Familien tilberedte hurtigt nog-

le helt nyslagtlede kyllinger til hele gruppen, det smagte pragtfuldt og vi cyklede godt mætte og trætte tilbage til byen.

Med stor taknemmelighed mindes jeg også på en anden tur - den store eksklusive og vildt berømte buffet på den flotte terrasse ned mod Chao Phraya-floden på det verdensberømte Orientel Hotel i Bangkok i Thailand, her sejlede vi også på Klangerne i fuld fart med en "longtail"-båd for fuld udblæsning. Vi besøgte selvfølgelig de kendte gyldne paladser i midtbyen som de andre gange, altid et fantastisk syn og god oplevelse !

Og dengang (- da vi på en helt anden tur) drak Singapore Sling i det lige så verdensberømte Rafles Hotel i Singapore, hvor hele gulvet var dækket af peanuts skaller. Bestemt en anderledes oplevelse. Sidst vi besøgte Singapore var hotellet lukket på grund af en kæmpe renovering som vist tog flere år, jeg husker hvordan hele hotellet var pakket ind, så vi slet ikke kunne se det.

På en af vores rejse rundt i Frankrig tog vi på besøg på Chateau de Montsegur som ligger i det sydlige Frankrig. Her blev masser af kristne mennesker brændt på bålet i 1200 tallet beordret af Paven i Rom (puha, hvem og hvad skal vi dog tro på?)

Området er meget berømt (i Danmark) efter, at vores kendte danske forfatter og musiker Lars Muhl har skrevet sin bog "Seeren i Andalusien". Også den rejse gav stof til eftertanke.

Vi kom sydfra i bil direkte fra Barcelona op over Andorra og Pyrenæerne.

I begyndelsen af 90'erne var jeg heldig at følge min mand til Estland, hvor vi bl.a. byggede et kølehus til ost, her oplevede vi en virkelig fattig, men på mange måder rig verden. Der fandtes ingen hoteller i den lille by dengang, så vi fik lov til at bo i skoledirektørens forældres skønne blomstrende baghave i vores godt brugte medbragte campingvogn. Vi fik tre dygtige håndværkere stillet til rådighed og vi fik derfor uventet tid til at køre lidt rundt i området og direktøren for mejeriet kørte i sin bil og viste vej og fortalte om landet og historier om alt det vi så på vores vej. Vi fik tilført ny lærerig viden om landet. De håndværkere vi fik stillet til rådighed havde ikke meget at "gøre med", men vi opdagede hurtigt hvor dygtige de var, vi var helt trygge ved dem. Der var masser af storke og andre fugle på markerne.

Vi besøgte nogle store kombinatorer med kæmpe kvægproduktioner og blev inviteret til spisning med højtstående mennesker i kantinen og måtte skåle flittigt i vodka. Veje og bygninger var i et elendigt forfald. Vi har været der flere gange siden og der er nu til vores glæde meget bedre forhold overalt i landet. Vi mødte en højtstående person (parlamentsmedlem), som trods det, at parlamentet var lukket for sommeren, tog os med ind og viste os, hvor de store beslutninger blev taget specielt i tiden, hvor landet fik sin selvstændighed, jeg har i egen person siddet i den berømte stol i parlamentet i Tallin med dommerhammeren i min egen hånd. Bygningerne i Tallin var i en forfærdelig

forfatning, men var enormt smukke og er nu efterhånden flot restaureret. Vi nød en dejlig middag i borgen, hvor sagnet fortæller at Dannebrog faldt ned.

Estlands hovedstad Tallinn er den mest vedligeholdte middelalderby i det nordlige Europa. I landet vil du høre indbyggerne tale Estisk, Russisk, Engelsk, Finsk og Tysk. Landet er ca. 50% skov og har kun lidt over 1.3 millioner indbyggere, men er geografisk set større end både Danmark og Holland. Estland har ca. 2000 øer.

Jeg er også taknemmelig for mit besøg i Riga i Letland i min egenskab af bestyrelsesmedlem af Aalborg Industri- & Handelskammer kort efter at landet fik sin frihed, det var også en meget lærerig oplevelse. Det var dog ikke let at sælge køleudstyr til letterne, idet de ikke vidste, hvornår der var strøm til rådighed, på det tidspunkt var de helt afhængig af de russiske leverancer og velvillighed. Godt den tid er forbi (troede vi ???).

Vi spiste en fin middag for fire - fem personer oppe på første sal i en bygning som bestemt ikke reklamerede om, at det var en restaurant. Prisen for flere retter og drikkevarer beløb sig til 47 kr. ialt (så vidt jeg husker).

Vi besøgte på turen et "supermarket" hvor der stod kølereoler langs væggene i fødevarerafdelingen, - men vi så hurtigt, at der ikke var køl på nogle af anlæggene og i stedet for stod der henkogningsglas med hjemmelavet grøntsager og andre henkogte grøntsager. Vi fik dog efterfølgende en ordre på et kølehus til ost til Estland som et resultat af denne rejse.

Senere fulgte andre ordre bl.a. leverede vi (brugte) køleanlæg til et slagteri Adaware også i Poltzamaa og brugte mælkekøletanke til de fremsynede landmænd som mirakuløst fik dem alle til at virke trods mangel på reservedele. De kunne åbenbart trylle. På et senere tidspunkt tog vi turen over Letland igen med færgen til Riga fra Stockholm og kørte trods mange advarsler turen i bil næsten over til den russiske grænse og over en lille grænseovergang ind i Estland, på daværende tidspunkt huserede falske "betjente" (en slags mafia) på vejene, men vi var heldige og kom sent, men godt frem til byen, hvor vi boede privat denne gang hos vores søde tolk Signe, hun skulle blive vores trofaste guide og ven i mange år, når vi har besøgt landet. Hun og en veninde har også besøgt os i Aalborg. Vi har stadig kontakt.

I 1994 var planen at Axel og Søren skulle gøre et påbegyndt arbejde færdig på slagteriet, heldigvis blev Søren indkaldt til et kursus på Maskinmesterskolen i København, derved blev rejsen udsat en uge. Jeg tror alle kan forstå mine følelser den morgen, hvor jeg tidligt om morgenen den dag de havde planlagt at være på slagteriet, måtte ringe til Søren tidlig morgen og fortælle ham at Estonia var gået ned, bare tanken om de rædsler de var skånet for sendte dybe følelser gennem mig, min taknemmelighed for at han var på kursus og ikke lå på bunden af havet sammen med sin far - havde ingen grænser. Forliset havde store konsekvenser for hele befolkningen i Estland, 852 mennesker døde den skæbnsvangre nat. Landet var i dyb sorg i lang tid - og er det stadig.

Vi har travet rundt i det eksotiske Georgetown på Penang i Malaysia og taget indenrigs flyveren til Kuala Lumpur, hvor vi nød den fantastiske mad i gadekøkkener i Chinatown og så de imponerende skyskrabere. Samtidig med, at vi så en rotte løbe rundt i gaderne, hvor vi spiste middag på et gadekøkken i China Town. Vi så faktisk også en rotte som forsøgte sig med rulletrappen i et stormagasin. På Penang tog vi en dag en taxa til Verdens Ende, og det var et godt navn til den lille hytte på stranden, vi gik bare ud i køkkenet og pegede på de fisk og skaldyr vi ville have, her fik jeg knivmuslinger for første gang.

Jeg har travet rundt i Rio's gader i Brasilien og vandret langs Copacabana Beach i en temperatur der gjorde, at vi end ikke kunne gå med bare fødder på stranden uden at brænde dem. Jeg har besøgt Iguazu vandfaldet som er et af verdens største og mest imponere vandfald, det ligger delvis i Brasilien og Argentina og kun få km til Paraguay som vi også lige kort besøgte.

I Rio blev vi desværre begge meget syge og vi skulle med fly midt om natten videre på vores tur til Manaus ved Amazon floden - op over Sydamerika. Axel var meget syg på turen, men heldigvis var der ikke mange mennesker med i flyet.

Da vi landede i lufthavnen blev han (vi) kørt fra lufthavnen direkte til en sygestue på det flotte hotel vi skulle bo på, jeg glemmer aldrig lugten af den flydende væske de hældte på masser af vat som de indfødte læger (som kun talte portugisisk) dækkede hans bryst med - det lugtede fælt, men det nedsatte hans høje temperatur fra godt 40 til nogensinde normal temperatur, — dagen efter tog vi ud i junglen med en erfaren biolog fra Chile som viste os, hvordan det var at bo i junglen for dyr og mennesker.

Amazonfloden er en primært brasiliansk flod med en imponerende udstrækning og bredde. Den har en længde på 6.400 kilometer og har over 1100 bifloder, der tilsammen afvander cirka syv millioner kvadratkilometer. 120.000 kubikmeter vand afledes i sekundet i udløbet.

Det var et vildt fantastisk og ubeskriveligt skue at flyve ind over Amazon deltaet, hvor floderne løb sammen og videre ud i havet, bare jeg kunne opleve det igen.

For mange år siden tog vi ofte på kølemesse i Tyskland,- sommetider kombinerede vi disse ture med lidt privat ferie, et år kørte vi efter kort i Østrig og opdagede pludselig et vejskilt hvor der stod Prag x-antal kilometer, såvidt jeg husker plejede vores gamle vejkort at være helt hvidt i det område, nu var der blevet indtegnet et land, vi tog vejen mod Prag, da endnu et nyt kapitel åbnede sig for os. Det var efterår og vi blev meget overrasket over den kulde der pludselig faldt over området, de grønne marker blev helt dækket af sne og det var bidende koldt da vi nåede Prag. Lige efter grænsen blev vi virkelig overrasket over alle de kvinder der stor ved vejen i kulden og efter at vi havde undret os en del, gik det op for os at de var billigt til salg, ja vi var kommet ud i

den farlige verden. Vi kom frem til Prag, hvor vi efter lidt søgen fandt et privat værelse og gik i seng efter en hurtig gåtur rundt i midtbyen i ekstrem kulde. Vi var slet ikke klædt på til snevejr. Alt virkede meget fremmet og jeg husker faktisk ikke om vi overhovedet fik mad den aften, men vi fik varmen og kørte videre dagen efter.

Senere har vi heldigvis gjort bekendtskab med den skønne by en hel del gange. I begyndelsen af 2001 var vi (firmaet) så heldige at blive inviteret med i et EU projekt som bestod af tre ungarske, tre østtyske og fem danske firmaet, projektet som var styret fra Bruxelles gik ud på at beskrive, hvordan små og mellemstore firmaet kunne håndtere den helt nye verden der var ved at blive oprullet med internettet, websider og Cyber Space i det hele taget. En af de ture vi var inviteret på gik til Ungeren, hvor vi boede i Prag og kørte ud derfra. Vi var inviteret til at besøge et atomkraftværk tæt på den Østriske grænse, et af de firmaet som var deltager i Ungarn havde fået en opgave med at lave en slags biograf, som skulle vise en interaktiv film, hvor man skulle gå inde i kraftværket virtuelt, desværre fik de ikke teknikken til at virke mens vi var der, men vi fik så lært en masse om energier ude fra rummet - godt nok forklaret på ungarsk, suppleret af en engelsk tolk, som ikke anede hvad vi talte om. Det var helt fantastisk at se, hvordan energierne bevægede sig nede i den sorte boks med væske (fusionsenergi). Siden da har jeg lært en hel del mere om de energier vi går rundt imellem hele livet.

Seneste gang vi besøgte Ungarn besøgte vi også Karlovy Vary som i gamle dage var en meget berømt kurby og er bygget op ad bjergskråningerne og som er kendt i gamle dage under navnet Carlsbad. Byen er velsignet med masser af helbredende kilder som kom op til overfladen adskillige steder i selve byen . Direkte fra jordens indre. Byen er smukt syn.

Selvom det var lidt uhyggeligt - er jeg taknemmelig for at jeg har vandret på toppen af vulkanen Etna på Sicilien og stirret direkte ned i krateret (lige ned jordens indre) ganske få dage før et kæmpe udbrud. Vi blev transporteret op og rundt og ned igen i specialdesignede køretøjer som kunne klare "mosten".

Jeg har besøgt ufattelig mange storbyer (de fleste) i Europa mange gange og kørt gennem smukke landskaber. Jeg har set og oplevet mange musicals og flotte forestillinger rundt om i verden.

Specielt vil jeg fremhæve London, hvor vi har tilbragt en del ferier og efterhånden synes den er rigtig nem at overskue, engang syntes vi det var en stor uoverskuelig by, nu føler vi os næsten hjemme og synes det er let at begå sig med tog, undergrund og busser. Så hurtigt som muligt tager vi ind til Lester Square og finder teaterbilletter.

Paris og Rom hører også til vores foretrukne storbyer i europa og ikke mindst Hamburg er blandt vores favoritter. I Rom har vi spadseret mange gange på Champs-Élysées og besøgt både den verdensberømte Lido og Moulin Rouge begge med utrolig flotte shows - og så selvfølgelig mange andre berømte og kendte steder.

Sidste år besøgt vi Amsterdam igen, igen og konstaterede en kraftig stigning i bytrafikken specielt var der nu enorm mange cykler alle vegne, så det var med at passe godt på og hurtigst muligt finde en god parkeringsplads og “slippe af” med bilen.

Jeg har løbet på ski mange gange i Alperne i Frankrig, Østrig og Sierra Nevada i Spanien og i Norge og nydt den ufattelige frihed det giver. Jeg har besøgt mange dejlige hyggelige småbyer i ski-landet rundt omkring i Europa og nydt den skønne after-ski stemning, der er på sådanne steder.

Jeg er taknemmelig for at jeg har været på krydstogt i Adriaterhavet med udgangspunkt i Venedig, vi besøgte Italien, Tyrkiet, Grækenland og Kroatien fra søsiden, en anderledes rejseform end den vi er vant til. Vi lagde til i den berømte flotte ny-opbygget by Dubrovnik, som vi senere besøgte med fly og bus på en anden rejse. Vi lå på redder udenfor byen og blev sejlet ind til havnen i redningsbådene og tilbage igen lige før den overdådige aftensmad blev serveret i den smukt dekoreret spisesal. Hver aften var der underholdning på teaterscenen og dans med skøn musik. Der var så vidt jeg husker 4000 gæster (vi var de eneste danskere) og 1000 servicefolk. Der var 8 etager at besøge. Flottest på denne tur var indsejlingen til Venedig - da vi kom tilbage, ufattelig at stå på 8. etage på skibet på vej igennem byen, og se - “ned på” Venedigs kanaler og veje - ubeskrivelig fantastisk. En ny vinkel - tak.

Vi har besøgt den store farverige basar i Istanbul og den kristne og nu meget forfalden kirke Hagia Sophia og sejlet på og nydt udsigten ud over Bosporustrædet som deler Østen /Asien og Vesten/Europa. Selvfølgelig besøgte vi også Den Blå Moské - som hæver sig majestætisk på kanten af strædet. Sidst vi var her kom vi fra søsiden.

Jeg er også taknemmelig for vores ture rundt i Europa i bil, hvor vi altid oplever en masse spændende ting, specielt sætter vi pris på de franske Alper, landskabet er umådelig flot.

Vi har kørt ned gennem Europa til Slovenien, Kroatien og videre til Bosnien-Hercegovina, hvor vi besøgte Sarajevo, det var bestemt ikke et rart sted at være. Vi besøgte også igen den sønderskudte by Mostar og spadserede over den nu genopbyggede berømte bro Stari Most som blev sønderskudt i borgerkrigen.

På denne tur havde vi vores dejlige lille hund My med, det gav mange sjove oplevelser, og vi besøgte mange “alternative” hoteller, hvor vi måtte medbringe vores hund. Meget slemme og ufattelige ting skete her i halvfemserne, så ufattelige ting, at det ikke er til at fatte, mennesker blev mishandlet, voldtaget, tortureret og dræbt og hjem og huse ødelagt på grund af TRO ?

På en senere tur besøgte vi den krigsramte og traumatiserede by Srebrenica. Der var heldigvis meget fredeligt, da vi var på gennemrejse.

Og så er jeg meget taknemmelig vores vildt spændende tur til Indien og Nepal. Her oplevede vi trods vores mange rejser virkelig et kulturchok, jeg har selvfølgelig hørt at Indien er et fattigt land, men at mennesker kunne leve så fattigt, så mange, der er ca. 1,2 mia. mennesker, det var næsten ikke til at fatte.

Vi besøgte Old Delhi først og kørte på rickshaw ind i basarerne, sikke et virvar og bagefter besøgte vi New Delhi med de flotte både gamle og nye bygninger

Vi kørte med tog fra Delhi til Agar, det var en oplevelse i sig selv. Vi besøgte også Xian med de store udgravninger af 1000 vis af ler figurer i fuld størrelse, - den berømte terrakotta army.

På turen besøgte vi bl.a. det flotte Taj Mahal, endda 2 gange, først om aftenen og igen dagen efter i morgensolen, det er et af verdens 7 vidundere – blændende flot.

Jeg er også taknemmelig for, at jeg nu endelig fik besøgt Indiens største pilgrim center i Varanasi som ligger ved Ganges floden, det er også en gammel drøm, der blev indfriet. Her må siges at være et meget broget folkeliv og et totalt trafik kaos hvor biler, lastbiler, rickshaws, køer, mennesker, vandbøfler, cykler, busser, geder, aber, hunde, høns og meget, meget andet færdes i et virvar. Jeg garanterer for, at det er et lyd og farveorgie af format.

Desværre er der forfærdelig beskidt overalt, langs veje og jernbane ja faktisk overalt. Her oplevede vi, hvordan døde mennesker blev brændt over bål på flodbredden til stor udstyrs musik, mens familiens ældste søns opgave var at slå hul i farens hjerneskal med en dertil indrettet økse - så hans sjæl kan flyve til næste bestemmelsessted, - en meget lærerig oplevelse i, hvordan forskellige kulturer opfatter livet og døden.

Vi kørte i bus fra Varanasi til grænsen til Nepal, vejen var ufattelig hullet og ujævn, det var en hård tur på 10-12 timer i et stræk uden ophold. Kun nødvendige tisse pauser i græsset bag bussen var der tid til. Så hoppede der pludselig en mand op på trinbrættet for at sælge os lidt mad og drikkevarer. Vi fik tilbudt et kogt æg kan jeg huske og sikkert også et stykke brød og lidt frugt, turen gik videre.

Det hele foregik mens vi rullede over de godt ujævne veje nordpå mod Nepal.

Skæbnen ville at vores fly alligevel ikke kunne lette fra Katmandu, da vi passerede grænsen i Nepal, så vi måtte overnatte i Lumbini som er Buddhas fødeby, det var en fantastisk og meget uventet tillægsbonus - for mig, idet vi fik lejlighed til at besøge Buddhas gamle tempel (udgravning) og jeg sad dagen efter under Buddhas berømte træ - selvom vi mistede en dag i Katmandu.

I Nepal oplevede vi Katmandu og alle de vildt spændende ting der var at opleve der. Bl.a. tog vi på tur (meget, meget tidligt en morgen kl. 3 - tror jer det var) og med bus kørte vi op i bjergene og oplevede solen stå op over Himalaya bjergkæden – et ufatteligt smukt syn. Vi så de kæmpe store ørne der svævede elegant - i morgensolen højt over os i lyset fra de smukke bjerge med evig sne på toppen. Her besøgte vi en lille familie og så deres meget beskedne bolig. Vi fik lov at løfte et lille bjerggedekid.

Vi oplevede også i Kathmandu's et mylder af hellige køer, sari klædte kvinder, meditative mænd indsmurt i aske og gødning og dufte af stærke krydderier? – Vildt fantastisk!

Skrækkeligt at høre om jordskælvet som ødelagde rigtig mange gamle bygninger - nogle år senere, det berører en meget mere, - når man selv har gået rundt i byen rammer det hårdere.

Så blev endnu en drøm opfyldt, i 2015 besøgte vi Grønland, jeg fulgte igen min mand på en arbejdsopgave. Vi fløj til Island med stop og 1. overnatning i Keflavik på lufthavnshotellet. Derfra gik turen til den nordligste del af Island til Akureyri. Her fik vi nogle uventede overnatninger betalt af luftfartsselskabet, fordi vejret ikke tillod at flyve over Danmarksstrædet.

Vi skulle stå klar til at flyve med meget kort varsel. Vi ventede et par dage - og så kom der en opklaring i vejret og vi blev kaldt ud til flyet. Så gik turen videre over Danmarksstrædet i en lille bitte fragt flyver til Constable Point, her i den lille lufthavn var der skilte overalt med advarsler om Polar Bears. Vi holdt os indenfor sikkerhedszonen. Her havde hotellet karakteren -1. Vi fløj heldigvis videre samme dag i en flot rød helikopter til Ittoqqortoormiit

(Scoresbysund), som er en lille bitte by på østkysten med ca. 400 indbyggere, her boede vi i ca. en måned, og jeg oplevede fantastiske ting udover arbejdet med at bygge et køle-og fryserum samt køle- og fryse anlæg. Jeg fik drømmen om en hundeslædetur opfyldt og jeg oplevede at deltage i en fantastisk partering af en kæmpe stor isbjørn som en lokal jæger fangede en tidlig morgen. Vi oplevede stor gæstfrihed i den lille by. Jeg brugte her min fritid til at filme og lave intivuev med de lokale grønlandere.

Vi boede i det eneste hus i byen som havde træk og slip, og endda havde to af slagsen. Sneen i byen gik nogle steder helt op over hustagene, jeg har aldrig set så meget sne på en gang.

Vi fik mange spændende oplevelser på den fantastiske rejse.

I 2016 kørte vi med bus fra Istanbul ned langs kysten til blandt andre Troja og videre til mange af årtusinde gamle byer som nu ligger som kæmpe udgravninger langs den tyrkiske kyst og viser os her i nutiden, hvordan de har boet og levet her som stor kultur for tusinder af år tilbage, indtil "noget" drastisk destruerede dem med stor kraft,

dygtige arkæologer arbejder ihærdigt på at genskabe datidens storslåede bygninger. Vores rejse sluttede med et luksus-ophold ved kysten i Belek, en lille by ved kysten mellem Antalya og Alanya, langt ude på landet. Kun få kilometer fra dette og andre luksushoteller var der små bitte landbrug med gammeldags møddinger som kunne beskues fra bussen. Igen kontrasterne verden. Vores hoteller på hele turen var et kapitel for sig selv - og maden var udsøgt og utrolig flot.

Så igen - igen den spanske Solkyst og Gibraltar samt mange af de små hyggelige byer i bjergene langs Solkysten. Det er fantastisk at køre i en minibus inde i de mange tunneler der gennem årene er bygget inde i selve klippen. Gibraltar ligger på den sydligste spids af den iberiske halvø – det vil sige i bunden af Spanien. Området forbinder det store Atlanterhav med Middelhavet via den smalle vandpassage, der kaldes for Gibraltarstrædet. På den anden side af Gibraltarstrædet ligger Marokko – kun 13 km væk, hvor strædet er smallest.

Det kun knap 7 km² store areal, der udgør Gibraltar, har en kystlinje på imponerende 12 km, og det højeste punkt i området er Giblartarklippen på 426 m. Den markante klippe er en monolit af kalksten med et hav af tunneler under.

De mange Giblartars tunneler blev konstrueret i løbet af næsten 200 år, hovedsageligt af den britiske hær. Inden for et landområde på kun 2,6 kvadrat miles har Gibraltar omkring 34 mil tunneler, næsten dobbelt så lang som hele vejnettet.

Jeg er taknemmelig for at vi i foråret 2017 besøgte Karibien. Vi kørte rundt på De Dansk Vestindiske Øer 100 år efter slavernes frigivelse, det var en barsk historie vi kom meget tæt på - på den rejse. Vi besøgte Saint Thomas, Saint John og Saint Croix - en spændende og oplevelsesrig tur som også fortæller om dansk historie flere hundrede år tilbage. Her kunne vi heldigvis se, at tiderne er blevet meget bedre end da de var slaver og var en dansk ejet koloni.

På rejsen hjemad fløj vi med en lille fin vandflyver fra Charlotte Amalie til Saint Croix, et og spændende oplevelse.

Lars Lykke flyttede ind på “vores” hotel den dag vi fløj hjem, han deltog i 100 årsdagen for slavernes befrielse.

I vores unge år rejste vi rundt i Europa med telt og kørte for første gang over Grossglockner som er Østrigs højeste bjerg på 3.798m, vi kørte for et par år siden over for anden gang efter mere end 50 år, denne gang var det meget anderledes med nye tunneller og veje, som har gjort det betydelig nemmere og hurtigere at køre i Alperne.

Vi har igen besøgt skønne Sicilien, denne gang sammen med søn og svigerdatter og denne gang sejlede vi med båd til Stromboli som var i udbrud, mens vi gik på øen, et fantastisk syn når lavaen løber brændende og helt rødglødende ned af vulkanen. I 2017 gik turen igen til vidunderlige Rom igen sammen med Søren og Tine.

Og - Vi er taknemmelig for, at vi i år kunne føje endnu et land til vores lange rejseliste i 2018, vi besøger Madeira som er en ø i havet ud for Portugal, nok den frodigste ø jeg har besøgt i Europa, her er ufattelig smukt med så mange fantastiske grønne nuancer i naturen, jeg nogensinde har set. Vi var her tidligt på foråret og naturen stod i betagende fuld flor.

Jeg er taknemmelig for vores skønne tur ned gennem Tyskland langs kysten og digerene til Husum og Tønning. Vi oplevede Vadehavet i helt roligt og stille vejr. Vi oplevede også den store sluse lige der, hvor Eideren løber ud i Vesterhavet. Hertil hvor Danmark gik før 2. verdenskrig. Her lærte vi meget om det at bo i marsken med tusindvis af får som naboer. My var vildt betaget af alle de mange får og kid.

2018 Besøgte vi den danske vestkyst fra Thyborøn Havn til Ribe, videre langs Tysklands kyst og over Afsluitdijk dæmningen (19 m bred x 32 km lang) og videre til Amsterdam. På hjemvejen besøgte vi flotte Bremen og naturligvis Flensborg (igen igen på hjemvejen).

Jeg er nu så heldig at have besøgt de nok mest kendte historiske steder i verdenshistorien nemlig Israel og Jordan.

Vi besøgte Jerusalem med alle de kendte historier fra Bibelen, vi har travet i den propfyldte basar i den gamle bydel, hvor Jesus blev korsfæstet ifølge Bibelen, betragtet Grædemuren, gået langs Via Dolorosa i historiens fodspor og besøgt Gravkirken, stedet for Jesu korsfæstelse, død, begravelse og opstandelse, og dermed den vigtigste kristne helligdom. Som førstegangsbesøgende, og en smule uvidende, forbavser det os meget, at disse vigtige begivenheder fandt sted så tæt på hinanden.

De religiøse hellig steder ligger samlet i og omkring Den Gamle Bydel. Denne er fyldt med moskeer, synagoger, kirker, helligdomme og ruiner og omgivet af en høj mur.

Den Gamle Bydel er opdelt i fire kulturelt set meget forskellige områder. Det kristne kvarter med Gravkirken, det jødiske med Grædemuren, det muslimske kvarter med de to moskeer på Tempelpladsen og det armenske, kristne kvarter. På en gåtur rundt i Den Gamle Bydel ses forskelligheden blandt andet ved jødernes karakteristiske påklædning og de mange skriftsteder fra Det Nye Testamente, som hænger rundt om i det kristne kvarter.

I Bethlehem besøgte vi Fødselskirken som blev bygget i 300-tallet på det sted, hvor man mente, Jesus var født. Kirken har siden dengang lagt rum til for eksempel pil-

grimme i tilbedelse, kroning af korsfarerkonger, gidseltagninger og slåskampe mellem præster.

Det er ikke ligefrem en stald, man ser på det sted i Betlehem, hvor Jesus efter sigende blev født. Der er tværtimod bygget en stor kirke. Denne kirke kaldes Fødselskirken og er en af de ældste fungerende kirker i verden. Den er anerkendt som verdenskulturarv af Unesco og gemmer da også på utallige spor fra næsten 1700 års kirkeaktivitet samt den grotte, hvori Jesus måske blev født. Vi besøgte grotten, en spændende oplevelse. Jeg har stadig tre fine stearinlys som et kært minde.

I Jerico besøgte vi klosteret højt oppe på bjerget hvor Jesus ifølge historien tilbragte 40 dage i faste for at modstå fandens fristelser (Monastery of the Temptation). Tæt på Jerico ligger Det Døde Hav som er ekstremt saltholdig, jeg nøjedes med at soppe i det lidet indbydende vand - ligesom jeg gjorde i Jordan Floden. Jeg blev meget overrasket over flodens størrelse, den lignede kun en ganske almindelig lille å.

En dejlig lørdag i 2019 gik turen til Kroatien, Montenegro og Bosnien-Hercegovina, Vores land nr. 70 (så vidt jeg husker :-)

Vores rejseprogram i Kroatien, Bosnien Hercegovina og Montenegro (vores land nr. 70 så vidt jeg husker)

Vi tager med på en spændende studierejse gennem Kroatien, Montenegro og Bosnien-Hercegovina. Vi oplever ikke kun den super spændende kyststrækninger ved Adriaterhavet, men også mange kulturelle seværdigheder, blandt andet 4 UNESCO-verdensarvsteder som Split og Dubrovnik, vi havde en dygtig guide som talte flydende dansk og havde boet i en årrække i Danmark - han vidste rigtig meget om hele området og var en god formidler. Jeg havde fundet en spændende lydbog skrevet af en ung kvindelig forfatter, den omhandlede den skrækkelige tid hele landets befolkning var igennem og hendes egen farlige flugt til Danmark. Helt mærkeligt at køre rundet i landet i fredstid og lytte til alt det skrækkelige hele befolkningen gennemgik i begyndelsen af halvfemserne - og så samtidig være midt i det hele.. Vi kunne se ud af ruden i bilen og de steder hun beskrev, heldigvis nu i nogenlunde fredstid - desværre ulmer det vist stadig.

Så kom angrebet af Corona, heldigvis nåede vi en lille solskinstur til Gran Canaria i starten af marts 2020 igen før stormen brød frem og vi gik i frivillig karantæne delvis hjemme og i vores sommerhus.

2021 var vi på en dejlig rejse med Best Travel til Gardasøen.

Der var super service på hele turen, vi boede i Riva del Garda og kørte ud derfra med bus. En del af turene gik til spændende vingårde, hvor vi så hvordan vindruerne blev til den skønneste vin, vi fik dejlige smagsprøver på vinen, osten og på de dejlige olivenolier der også blev dyrket i området.

En tur gik til Verona, en anden op til et fantastisk imponerende vandfald inde i bjerget. Vi sejlede en del på søen til de forskellige småbyer som ligger lige ned til søbredden. Overalt kunne vi nyde den smukke natur, citrontræer, oliventræer, vindruer og den betagende natur.

2022

Oplevede vi en dejlig familietur igen på Gran Canaria, som vi nu kender ret godt efterhånden.

Nu er jeg meget taknemmelig over at kunne se tilbage på de mange, mange fantastiske oplevelser vi har været tildelt i vores lange liv.

NB: jeg har skrevet dagbog og lavet film til mange af vores ture.

Husk at skrive din egen Taknemmelighedsbog

Hvis du møder en "træls" dag, så tag din egen bog frem og læs, hvad du har skrevet, mens du var bevidst om det gode, sjove og spændende i dit liv, så kommer du hurtigt tilbage til en positiv tilstand igen

Hvis vi glemmer det, så dør vi langsomt på den ene eller anden måde
Lev mens du gør det - og elsk mens du tør det (Piet Hein)

Fortsættes - når nye eventyr dukker op på min vej eller i min hukommelse

12397 ord 12.6.22

NB:

Jeg kan nok skrive en lige så beskrivende beretning om de trælse, besværlige og kedelige oplevelser jeg har mødt på min livslange rejse, men jeg vælger at fokusere på glæderne i livet fordi - det vi fokusere på vokser.

Hjælp :

Jeg øver 🤪 og øver 🙏 og finder hele tiden fejl, så sig venligst til hvor du ser fejl, så jeg kan få det rettet 😘

På vej:

Grækenland

Pyrenæerne

Nordlige Italie

Venedig

Pica

Camping i Bolzano

Pica - Siena. Perugia- Assisi - Firenze - Lucca - Genoa- Ponoai

St Thomas temp i byen

Venedig

Tyrkiet øvrige

Cypern

Grækenland

Hartzen